

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και πέμπτον αριθμούμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενῶνων.

Τοῦ Μάν ὀκτώ,
καμνί φρικτό.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσια κι' ἑνεῖντα σὺν ἑννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς ἄτον ψεύτη τὸν ντουνημ

Ἐξήντα δύο σὺν ἑξακόσια,
Στρατοῦ πορεία καὶ πλάσις ὄρῳσα.

**Ὁ Φασουλῆς πηγαίνει ἰσὰ Γυμνάσια
περικοσμῶν τὰ στήθη του τὰ λάσια.**

Φασ. — Μὲ τὸ μάτι φλογισμένο,
Φασουλίνα μου κυρά,
μὲς ἄτον πόλεμο πηγαίνω,
μέσα ἰσάσφαιρα πυρά.

Δὲν ἔχω μὲς ἰσὴν Ἀθήνα
νὰ σπῆξω, νὰ μουχλιάξω,
καὶ ν' ἀκούω τόση γρίνα
κι' ἀπ' τῆ ζέστη ν' ἀλαλιάξω.

Νὰ κυλιέμαι μὲς ἰσὴν ἴερα,
νὰ μὴ λέω γὰ πατρίδα,
καὶ ν' ἀκούω νύκτα μέρα
παρακράτησιν, σταφίδα.

Νὰ μοῦ λὲν αὐτοὶ κι' ἔκεινοι
γὰ συστάσεις Τραπεζῶν,
καὶ νὰ μὴν κυττάω σμῆνη
τῶν ἐρίπων καὶ πεζῶν.

Γιὰ σταφίδα νὰ λυσσοῦν
τοῦτ' ὑπὲρ κι' αὐτοὶ κατὰ,
νὰ φουσοῦν, νὰ ξεφουσοῦν,
νὰ φωνάζουν τὰ καὶ τὰ.

Καὶ ν' ἀκούω τόσους θρήνους
κι' ἐξυτάτους κοπετοῦς,
μὰ νὰ συμφωνῶ μ' ἐκείνους,
μὰ νὰ συμφωνῶ μ' αὐτοῦς.

Σὰν Ἑβραῖος νὰ φωνάζω
μὲς ἰσὴν Μπόρσα νύκτα μέρα,

νὰ πουλῶ καὶ ν' ἀγοράζω
τὸν καθουριστὸν ἀέρα.

Στρίγγισμα ν' ἀκούθῃ κόσμου,
ποῦ γὰ κέρδη λαχταρᾷ,
πάρε φρέσκο, φρέσκο ὄς μου,
νὰ πλουτίστῃς μὰ χαρά.

Πέρτουν πλοῦτη σὰν βροχαῖς,
δὲν βογγᾷ κανεὶς πεινῶν,
περνοδῶν μετοχὰς
τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν.

Ὅλοι τῶν ἐξ ἐκλαμψίας
ἀσθενοῦν χρηματικῆς,
πάρτε κι' Ἐργοληφίας,
πάρτε καὶ τῆς Ἑθνικῆς.

Πάρτε μὲ τὸν ὕψωμό,
πάρτε μὲ τὸ πείσιμο,
κέρδη δίχως τελειωμὸ
καὶ ντουνημὰς γὰ δέσιμο.

Μὲς ἰσὴν Μπόρσα βόλταις φέρνουν
καὶ κλωτσοῦνε τὸν παρὰ,
πέντε δίνου, δέκα πέρνου,
θάλθουνε καὶ τὰ νερά.

Ὅλοι μὲ τὸ στόμα γάσκα,
τί θὴν θέλει τὴν Ἀλάσκα;
τὸ χρυσοῦν Ἐλδοραδό;
ἔλα θὰ τὰ ἔβῃς εἰώ.

Ὅ καθῆνας μὲς ἰσὴν Μπόρσα κέρως ἀμετρον μετρή,
ἕκτι λίρα μὲ τὸ φτάρι,

Περικλέτο κασιδιάρη,
γιά να πής εις τὸ Βισθάδην καί 'στου Κάρλοσαδ τὰ λου-
[τρά.

Μίς 'στην Μπόρσα, Περικλέτο, μὲ τὰ τέσσερα νὰ τρέψης
καί 'στὰ κουτουροὺ νὰ παίξης,
γιά νὰ πῆ καθεὶς σαλιάρης:
ἐνὰ κι' αὐτοὺς ὁ κασιδιάρης,
ὁ τὴν Μπόρσαν τῆς Ἀθήνας κατεδάσας κι' ἀνεβάσας,
κι' ἀφοβὸς εἰς μίαν ὥραν
φρέσκο παίξας, φρέσκο χάσας
εἰς τῶν μετοχῶν τὴν μπόρσαν.

Τὴν πρωτεύουσαν θ' ἀρήσω,
ἔρῃκα πάλιν εὐκαιρίαν,
τοῦ Στρατοῦ θ' ἀκολουθήσω
πολυήμερον πορείαν.

Πάω πάω μίς 'στοὺς βρόντους καί 'στοὺς σάλους τῶν ἀ-
γώνων,
δώσετε μου πανοπλίας τῶν προπάππων καὶ προγόνων,
φέρετέ μου τὸ γαιδοῦρι καὶ σελῶστε το ξανά
καὶ φορτώστε το κανόνια πεδιὰ τε κι' ἄρηνά.

Τὸν Στρατὸν θ' ἀκολουθήσω, πάω μίς 'στὸ πατατράκα,
ἔλα τώρα, Φασουλίνα, ζῶσε μου τὴν σακαράκα,
φέρε μου νὰ ξεκουριάσω τάρμακα τὰ σκουριασμένα,
θώρακας χρυσοῦς Αἰάντων εἰς τὸ στῆθος τοῦτο βάλε,
νὰ μὲ 'δὸν καὶ τὰ παιδιὰ μου νὰ τὰ πῆ τρία κι' ἕνα,
ὅπως ἐπαρροβήθη καὶ τὸν Ἐκτορα τὸ πάλαι
τὸ μικρὸν τὸ μουρέλι, καὶ τὸ πῆγε ριπιτῖδι
σάν τὸν εἶδ' ἔμπρὸς μὲ κρόνος, μὲ λοφίο καὶ λεπίδι.

Τὸν Στρατὸν θ' ἀκολουθήσω πολεμάρχος ἐμμανῆς
τὰ γυμνάσια νὰ 'δῶ,
πλὴν μὰς ἔρχεται κι' εἶδῶ
μὰ κυρία Θεοδωρίνη, τραγουδίστρα Ρουμανίς.

Καὶ θὰ γίνῃ πάλιν ἄρῃνος, ὅπως καὶ 'στην Ντοῦζε τότε,
καὶ πολλοὶ θὰ μουρλουζέψουν τῶν θεάτρων θιασώται.
Ἔλα, φίλη Φασουλίνα, κἀγὶ νὰ σοῦ 'πῶ 'στ' αὐτὴ,
κὺττα τώρα ποῦ θὰ φύγω
νᾶλῃς 'στὰ σωστά σου λίγο,
κι' ὅπως ἔσώθεις 'στην Ντοῦζε μὴν ἔσδέψης καὶ γι' αὐτὴ.

Ἄς μὰς λείψουνε τὰ λούσα κι' ἡ πολλὴ φιλομουσία,
σκέψου δὲ καλῶς καὶ κρῖνε
ἀναγκαῖα πῶς δὲν εἶναι
'στὰς ἐξέδρας τῶν θεάτρων κι' ἡ δικὴ μας παρουσία.

Σεὶς θ' ἀκούετε τοὺς φθόγγους τῶν μελισταγῶν λαρύγ-
ἄλλ' ἐγὼ μακρὰν ἡμῶν (γῶν,
'στην Τανάγραν πολεμῶν
θὰ ἔσπῳθ καὶ θὰ κοιμοῦμαι μὲ τοὺς ἤχους τῶν σαλπύγ-
(γῶν.

'Στὸ στουρνάρι καὶ 'στὸ βοδρόλο
μὲ σπαθὶ καὶ μπαγιονέτα,
γκάπα γκούπου τὸ ταμπορόλο,
τράτα τράτα κι' ἡ τρουμπέτα.

Τὸν Στρατὸν θ' ἀκολουθήσω καὶ τὰς νέας τοῦ προδου-
σοῦρα φέρτα κι' ἀνιχνεύσει,
ἐλιγμοὶ καὶ κατοπιτύσεις,
καὶ πρὸς μάχην παρατάξεις κατ' ἔχθρο φαντασάσθους.

Ἡ κυρία Φασουλῆ
πρὸς τὸν Φασουλίην λαλεῖ.

Ἡ Φ. — Πολεμάρχε κουνεὲν,
πήγαμε στὸν καφενεὲν,
καὶ μὴ φύγης ἐκεῖ πέρα
κι' ἴσως πῆρη καμμιὰ σφαίρα.

Τὴν ἀνδρείαν σου θαυμάζω,
πλὴν, ἀνδρετε Φασουλῆ,
μὴ μὲ κἀνης νὰ τρομάζω
καὶ ν' ἀνησυχῶ πολὺ.

Ἡ Πατρις ἀναγνωρίζει τὰς μεγάλας σου θυσίας
καὶ στεφάνι θὰ σοῦ πλέξῃ,
δμως πιθανὸν νὰ βρέξῃ
καὶ κοψίματα νὰ πάῃς ἐκ τῆς τῶς ὑγρασίας.

Παλληκῆρι μου καλὸ,
μεῖνε, σὲ παρακαλῶ,
στῆς Ἀθήνας τὸ καμῖνι,
ποῦ θᾶλῃθ κι' ἡ Θεοδωρίνη.

Ἄ Φ. — Φασουλίνα Σπαρτιατίς, ὅσο κι' ἂν παρακαλῆς,
δὲν ἀκούει παρακλήσεις ὁ φοιρητὸς Φασουλῆς.
Κι' ἂν ὑπέφερα ποδάρια
πάλι μέσα 'στην Τανάγρα
θὰ τραβοῦσα κοῦτσι κοῦτσι
δίχως κάλτσα καὶ παπούτσι.

Μὴ, κυρία Σπαρτιατίς, 'στὰς Ἀθήνας μὲ κρατῆς,
καὶ ποῶς δὲν ἀμφιβάλλω
πῶς καὶ τώρα δίχως ἄλλο
θὰ γυρίσω νικητῆς.

Κύτταζε πῶς χάσκουν ἔλοι,
ἔδουλο δὲν ἀνησυχῶ,
δός μου κι' ἕνα παρασῶλι
μήπως βρέξῃ καὶ βραχῶ.

Μὴ ποῶς ἀνησυχῆτε καὶ γιὰ 'μὲ τὸν Τουρκομάχο,
θᾶναι μόνον μιά πορεία,
μὰ κι' ἂν πῆρη μπαταρία,
τὰ ποδάρια γιὰτὶ τᾶχῳ ;

Δώσετε μου μὴν ἀξίνην, δώσετε μου κι' ἕνα φσᾶρι,
μήπως βρῶ καμπόσσαις κούκλαις 'στην Τανάγρα τῆ'
(πλουσία,

ἴσως καὶ τῆς Χαιρωναίας τὸ περίφημο λειοντάρι
νὰ τὸ στελεῶ 'στην Εὐρώπῃ νᾶβῃ 'στὴ δημοκρασία.

Ἄλατρί θὰ πάῃ τέλος ὁ τῆς Χαιρωναίας λίων,
ποῦ καθεὶς τὸν βλέπει κλαίων.

Τί χρειάζεται καὶ τοῦτος εἰς τὴν νέαν ἱστορίαν ;